

עבודה הטעונה פייס

א. עבודת יום שזר חייב עליה מיתה.

מתוך קושיית רבא **בלשון ראשון** מבואר, שהעבודות שיש לפייס עליהן, הן עבודות שמתקיים בהן שני תנאים. (א) הן עבודות יום. (ב) והן עבודות שזר חייב עליהן מיתה^א.

והקשו על דברי רבא אלו, ממה שמצינו פייס גם בעבודות שלא נתקיים בהן התנאי הראשון, כלומר בעבודות הכשרות בלילה. שכן בפייס שני היו מפייסים על העלאת האברים למזבח, אף על פי שהיא כשירה בלילה. ובפייס הראשון היו מפייסים על תרומת הדשן, אף על פי שהיא כשרה בלילה^ב.

ותירצו, שעל העלאת אברים היו מפייסים, כי היא סוף עבודת היום. ועל תרומת הדשן, אף שלא היה ראוי להפיס עליה, היו מפייסים עליה משום מעשה שהיה, שבאו לידי סכנה, כמבואר בתחילת הפרק.

עוד הקשו על דברי רבא, ממה שמצינו פייס גם בעבודה שלא נתקיים בהן התנאי השני, כלומר בעבודה שכשרה בזר. שכן בפייס שני היו מפייסים מי שוחט, ושחיטה כשירה בזר.

ותירצו, שהסיבה שהיו מפייסים על השחיטה אף על פי שכשרה בזר, כי היא תחילת עבודת הקרבן.

ב. עבודה תמה שזר חייב עליה מיתה.

מתוך קושיית רבא **בלשון שני** מבואר, שהעבודות שיש לפייס עליהן, הן עבודות שמתקיים בהן שני תנאים. (א) הן עבודות תמות. (ב) והן עבודות שזר חייב עליהן

^א ואם תאמר, הרי דישון מזבח הפנימי והמנורה. יש לומר כדמשני, דשחיטה תחילת עבודה היא, הכי נמי נימא, **דישון מזבח הפנימי תחילת עבודה דהקטרה** היא, **ודישון מנורה תחילת הדלקה** היא. [ו] **ואם תאמר** לרבנן דרבי אליעזר בן יעקב, דאמרי, **המעלה אברים לכבש** אין מעלה אותם למזבח, אם כן אין זר חייב עליהן מיתה, כיון דיש אחריה עבודה, ואם כן למה מפייסין. וי"מ **דהא דאמר דהיכא דאין זר חייב עליה דאין מפייסין, היינו פייס בפני עצמו, אבל הני, עיקר פייס היינו בשביל השחיטה, ושנים עשר אחיו הכהנים נמשכים עמו**. ולא נהירא. **ויש לומר, כיון דאין אחריהן עבודה, אלא מענין גמר הולכת אברים, לא גריעא בכך לענין פייס**. [תוס'].

^ב פריך ללישנא קמא דלעיל [בריש פירקין], דקאמר, עבודת לילה היא. [תוס']. וי"מ שקושיה זו על התנאי השני, שתהא עבודה שזר חייב עליה, והקושיה היא, אם דעת רבי יוחנן כדעת רב, שזר שתרם פטור. ולא נהירא, דהא בירושלמי יש, זר שתרם, רבי יוחנן אמר חייב. [ע"פ תוס'].